

Ἔτησία ὄρ. 4. Ἔτησία ὄρ. 6.
Ἐξάμηνος » 2. Ἐξάμηνος » 3.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής και ιδιοκτήτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας και διατροφάς ιδιαίτερα συμφωνία προπληρωόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 40.

Γραφεία—ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10.

Ἀθήναι, Κυριακή, 23 Ἰουνίου 1902.

Προοδεχῶς

Ἡ ΑΠΟ ΣΚΗΝΗΣ ΒΙΦΟΜΑΧΙΑ

Καλλιτεχνικὴ μελέτη

ὑπὸ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ

Ἡ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Οὐδείς, ὁσονδήποτε ἀπλοῖκός και ἄν ὑποτεθῆ, θά τολμήσῃ ποτέ ν' ἀρνηθῆ τὸν σύνδεσμον τὸν ὑπάρχοντα ἐν τῇ Τέχνῃ μεταξὺ τοῦ Θεάτρου και τῆς Φιλολογίας. Ἡ πρόοδος και ἡ ἀνάπτυξις λαοῦ τινος και ἐν τῇ πολιτικῇ και ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ και ἐν ταῖς ιδέαις και τοῖς γράμμασι και ἐν τῇ φιλολογίᾳ κατοπτρίζεται ἐναργῶς και μετ' ἀκριβείας ὠρισμένης ἐν τῷ θεάτρῳ, διὸ ἀρκεῖ νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν θεατρικὴν του φιλολογίαν δια νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ. Ὅταν λαὸς τις δὲν ἔχῃ ἰδίαν φιλολογίαν, ἰδίαν δραματούργιαν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἔχει και θέατρον και ὅτι ἔχει φθάσει μέγχοι τοῦ σημείου ἐκείνου, εἰς ὃ δύναται νὰ ὀνομασθῆ ἐκπολιτισμένος, διότι ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν ἀμοιβαίως τοιαύτη, ὥστε τὸ ἐν ἔχεται ἰσχυρὸς τοῦ ἑτέρου. Καὶ καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ἡμετέραν δραματούργιαν δὲν τολμῶμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι δὲν ἔχομεν τοιαύτην, διότι ἔχομεν ἀπτά δείγματα και ἐναργέστατα σημεῖα τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς. Ὅποσα ἑλληνικὰ ἔργα, δι' ὧν διήκει ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ Ἑλλήνου, ἡ φιλοπατρία, τὸ γλυκύτατον τοῦτο και εὐγενέστατον τῶν αἰσθημάτων, ἡ φιλαδέλφεια και φιλανθρωπία, τὸ χριστιανικώτερον τῶν καθηκόντων, ἡ αὐταπάρνησις και ἡ μεγαλοψυχία ἡ Ἑλληνική, δὲν ἔχουσι ἴδει τὸ φῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ και δὲν ἔχουσι θίξει και δὲν ἔχουσι δονήσει τὰς εὐγενεῖς τῆς καρδίας μας χορδὰς και δὲν ἔχουσι προκαλέσει χεῖμαρρον ἐν τῇ ψυχῇ μας συγκινήσεων; Καὶ οὐ μόνον τὸ φῶς ἔχουσι ἴδει, ἀλλ' ἔχουσι και ζῆσει και σημειώσει ἐν τῇ Ἑλληνικῇ θεατρικῇ φιλολογίᾳ σταθμὸν και σταθμὸν περίθλεπτον και ἄξιον προσοχῆς και μελέτης. Ἡ δραματούργια μας ἔχει, τολμῶμεν εἰπεῖν, ἀνδρωθῆ ἔχει λάβει δυνάμεις και νεῦρα πρὸ πολλοῦ χρόνου, ὥστε δύναται δικαιοματικῶς νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν σεβασμὸν εἰς πάντα δύστροπον και μεμφίμορον, νὰ

δείξῃ σημεῖα ζωῆς εἰς πάντα μυωπάζοντα. Ὑπάρχουσι ὁμως και τινες, και οὗτοι δυστυχῶς εἶναι πολλοὶ ἐτι, οἵτινες ἀμβλυωπῶσι πρὸς τὴν φιλολογίαν μας και καμῦσουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ πράσινον φέγγος αὐτῆς. Ἀναλήθως δὲ κρίνοντες ἀποτροπιάζονται οἱ πᾶν ἀλλότριον φιλοῦντες εἰς ὅ τι ἡ Ἑλληνική καρδία, τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα παρήγαγεν. Ἐκ προκτακλήψεως ἀρκεῖ ἐν ἔργον νὰ γνωσθῆ ὅτι εἶναι Ἑλληνας παραγωγὴ και νὰ προκαλέσῃ ἐν τῷ ἄμα χολήν, ὅσην οὐδὲ ὄρις δύναται νὰ ἐκχύσῃ, και νὰ προκαλέσῃ περιφρόνησιν, ὅσην δὲν δύναται τις μεγαλειτέρην νὰ δείξῃ. Τα δὲ τοιαῦτα πονηρὰ και μισητὰ συναισθηματὰ ἔχουσι πληρώσει ἐξ ἐπιδράσεως, διότι δὲν τολμῶμεν νὰ εἰπώμεν ἐκ πεποιθήσεως, και τοὺς ἠθοποιούς μας, οἵτινες δυστυχῶς ἔχουσι ποτισθῆ βαθύτερον παντός ἄλλου. Αὐτοί, ὧν οἱ πλείστοι ἠντλησαν δυνάμεις, ἀπέκτησαν ρώμην και σθένος ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ ἀγῶνι. ἤραντο δάφνας και προὐκάλεσαν δάκρυα και ἐνθουσιασμοῦ πῦρ ἰσχυρὸν ἐξ Ἑλληνικῶν ἔργων, αὐτοί, οἵτινες τὸ ὄνομά των ἐδημιούργησαν και τὴν ἀξίαν των ἐδανείσθησαν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς δραματούργιας, τῆς πτωχῆς μὲν ἀλλὰ σθεναρᾶς και μεγαλοπρεποῦς, ποτίζουσι τῶρα μὲ τῆς ἀγνωμοσύνης τὸ πικρὸν ποτήριον τὴν μητέρα των ἐξ ἧς τὴν ζωὴν ἔλαβον. Καὶ αὐτοὶ ὡς και οἱ ἄλλοι ἀποτροπιάζονται πρὸς ὅ,τι Ἑλληνικόν, ἀποφεύγουσιν πᾶν ὅ,τι εὐγενές και ἐκπολιτιστικόν δύναται ὁ Ἕλληνας νὰ παραγάγῃ, και ἀνοίγουσιν τὰς ἀγκάλας πρὸς ὅ,τι ἡ ἐκφυλὸς ξένη φιλολογία δύναται δια βρωμερῶν ὀχετῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ μετεγγίση και δια τοῦτο ἀπὸ τινων ἐτῶν, ἐναργέστερον δὲ κατὰ τὴν τρέγουσαν θεατρικὴν περίοδον, βλέπομεν τὸ ὀδυνηρὸν θέμα τῆς ἀμιλλῆς μεταξὺ τῶν ποικιλιωμένων θιάσων, τοῦ στραγγαλισμοῦ τῆς ἠθικῆς, τῆς ἐπισημοποιήσεως τῆς ἀνηθικότητος και τῆς ἀχρείότητος· βλέπομεν τὸν ἀγῶνα, τὸν μεγάλον ἀγῶνα, τίς ἐξ ὄλων τῶν θιάσων νὰ ὑφαρπάσῃ τὸ γέρας, ὅτι αὐτὸς και οὐχὶ ἄλλος ἐξετροχίασε πᾶν ὅ,τι ἠθικόν και εὐγενές και ἀγνόν αἰσθημα ἐνέκλειεν μέχρι τοῦδε ἀκόμη ἡ καρδία μας. Πειρῶνται ἐνόχως μέχρι κακουργίαις ἐργαζόμενοι νὰ μᾶς ἐπιβάλλουσι τὴν παραγωγὴν τοῦ ἐκφυλισμοῦ, ἀποθλέποντες εἰς ὑλικὸν και οὐχὶ ἠθικὸν κέρδος. Φονεύουσι τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν μὲ τὴν περιφρόνησιν των, μὲ τὸν ἀποτροπισμὸν των πρὸν αὐτὴν και ζητοῦν εἰς τὴν θέσιν αὐ-

τῆς νὰ ἐγκαταστήσουσι τὸ φάσμα τὸ ἀποτρόπαιον και βδελυρὸν τῆς ἀχρείότητος. Καὶ δὲν συναισθάνονται, μαρῶς ἐργαζόμενοι και δολοφονικῶς, τὴν εὐθύνην, ἣν ὑπέχουσι πρὸς ἐκτουσ, πρὸς τὴν πατρίδα, πρὸς τὴν Τέχνην τέλος, ἐξ ἧς τὰς ἠθικὰς και ὑλικὰς ἀντλοῦσι δυνάμεις. Τὰ ἔργα τὰ ἑλληνικὰ ἔχουσι καταδικασθῆ εἰς ἀχρησίαν και εἰς φθίσιν και οὐδὲς ἔχει τὸ σθένος νὰ τείνῃ πρὸς αὐτὰ χεῖρα και νὰ τὰ ἐκβάλλῃ τῆς ἀφανείας, και νὰ ἐκδιώξῃ τὸ ζόφος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου φθίνουσι και μακρύνονται· οὐδὲς τολμᾷ νὰ τὰ ἐπιβάλλῃ, διότι πάντες ἀτενῶς προσβλέπουσι εἰς τὴν ὕλην, εἰς τὸν πορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ζῆν. Πάντες οἱ ἠθοποιοὶ ἐκ συστάσεως ἀπολακτιζοῦν τοὺς Ἑλληνας συγγραφεῖς και ἐνσταλάζουσι οὕτω τὴν ἀπογοήτευσιν και τὴν θλίψιν και τὸν μαρasmus εἰς παντὰ ἐργάτην τοῦ καλοῦ, εἰς πάντα σκαπανέα τῆς δραματούργιας· ἀρνοῦνται τὴν ἐνθάρρυνσιν πρὸς τὴν φιλολογίαν αὐτοί, οἵτινες ἀντι παντός ἄλλου ὤφειλον νὰ τὴν ἐγκολπωθοῦν τὴν στεροῦσι τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοί, οἵτινες ὤφειλον νὰ τὴν ἀγαπήσουσι και νὰ τῇ δανείσουσι τὴν καρδίαν των, ἀφοῦ παρ' αὐτῆς ἔχουσι δανεισθῆ τὴν ἀξίαν των· ἐλλείπει τέλος ἐκ τῶν ἠθοποιῶν μας ὁ ἔρωσ, ὁ θερμουργός και ζωηφόρος ἔρωσ πρὸς ὅ,τι δύναται νὰ συγγράψῃ ὁ Ἕλληνας. Καὶ στὰν δὲν ἔχομεν τὰς οὐσιαστικὰς αὐτὰς δυνάμεις πῶς δύναται τότε ν' ἀναφανῆ ἡ ἀμιλλα, ὁ ἀγῶν πρὸς πρόοδον; Οἱ ἠθοποιοὶ δὲν πονοῦσι τὸ θέατρον. Ἴδου ἡ μεγάλη ἀλήθεια, ὅσον ἀπίθκνος και ἄν φαίνεται· οἱ ἠθοποιοὶ δὲν ἐνδιαφέρονται ποσῶς δια τὴν πρόοδον τῆς Τέχνης. Προστρέχουσι εἰς τὴν ἐκφυλὸν ξένην φιλολογίαν, ἐπιζητοῦν ἐκεῖθεν νὰ τονίσουσι τὰς ἐκνευρισμένας δυνάμεις των, και ἀπολακτιζοῦν ἀστόργως τὴν μητρικὴν τὴν φιλολογίαν. Καὶ τοῦτο διότι ἀποφεύγουσι τὸν κόπον, βρύνονται τὴν ἐργασίαν και στρέφουσι τὰ νῶτα πρὸς αὐτὴν, ἐν ᾧ ἐν τοῖς ὀνειοῖς ἐργοῖς εὐρίσκουσι ποικάν τινι ἀνακούφισιν, μὴ ἐνοοῦντες, ὅτι οὕτω γίνονται σφαγιασταὶ και δῆμιοι τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας. Φυγόπονοι και ναθροὶ ἐργάται τοῦ Καλοῦ ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον κατ' αὐτῆς και δὲν συναισθάνονται τὸ μέγεθος τοῦ διαπραττομένου ἐγκλήματος. Ἀλλ' ἄν οὗτοι οὕτω πράττουσι, μένει εἰς τοὺς συγγραφεῖς οἵτινες οὕτω πῶς παραγκωνίζονται και περιφρονοῦνται παρ' ἐκείνων, οἵτινες τὸν σεβασμὸν και τὴν ἐκτίμησιν τοὺς ὀφείλουσι, νὰ μεριμνήσουσι περὶ ἐαυτῶν. Μέ-

Υπό τὰ πιεσθήρια

ΓΕΩΡ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΑΚΟΓΛΟΥ

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

(Γραμματολογική μελέτη)

Πᾶσα αἴτησις πρὸς τὸν

κ. Κώσταν Γ. Μιχαλόπουλον
Διευθυντὴν «Νυκτερίδος»

Ἀθῆνας

ΣΗΜ. Ὅσοι τῶν κ.κ. ποιητῶν καὶ ποιητριῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν μελέτην ταύτην παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὰ ποιήματά των, εἴτε δημοσιευμένα εἴτε μὴ.

νεὶ εἰς ἐκείνους νὰ ὑποδείξουν εἰς τοὺς ἠθοποιούς ὅτι καιρὸς πλέον νὰ παύσῃ ἡ ἀνήθικος ἀμιλλα τοῦ νὰ παρουσιάζουν τὰς μεταφράσεις ἐκείνας, αἵτινες εἶναι διηθησιμῆναι μὲ τὰς ἀχειριτέρας ἐκφράσεις μὲ τὰς πλέον βρωμερὰς λέξεις καὶ ν' ἀνοίξουν τὰς ἀγκάλας εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ νὰ ἐγκλωπωθοῦν τὴν ἡμετέραν δραματογραφίαν ἐξ ἧς δυνάμεις καὶ ρώμην νὰ ἀρυσθοῦν δύνανται. Ἀνάγκη ἠθοποιοὶ καὶ συγγραφεῖς νὰ ἐνώσωσι τὸ συμφέρον των.

Ἀλκιβιάδης

ΔΟΡΑ

«Δόρα ἡ κατάσκοπος» εἶναι τὸ νέον ἔργον, τὸ ὁποῖον ὁ θίασος τῆς κ. Βερῶνῃ ἐδίδαξεν διὰ πρῶτην φοράν ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην. Τὸ δράμα τοῦτο εἶνε ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Σαρδοῦ ἔχει δὲ ὑπόθεσιν τὴν ἐξῆς:

Ἡ Ἰσπανία μαρκησία Ριοζάρες μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Δόρας ἔνεκα πολιτικῶν λόγων εἶνε ἠναγκασμένη νὰ μὲνῃ μακρὰν τῆς πατρίδος τῆς ἐν Γαλλίᾳ διάγουσα ἐν ἐσχάτῃ πείνᾳ καὶ οἰκονομικῇ ἐξαντλήσει· ὁ Βαρῶνος Φάντερ-Κράφτ, γραμματεὺς ἐξ ἀπορρήτων τοῦ κόμητος Πάουλις, ὑπουργοῦ τῆς Αὐστρίας, ἐπωφελεῖται τῆς περιστάσεως νὰ τῇ χορηγήσῃ μνηστῆριον τινὰ σύνταξιν καὶ νὰ τὴν κάμῃ ὄργανόν του πολιτικόν, μέλος τῆς μυστικῆς τοῦ ἀστυνομίας, τὴν ὁποίαν διεστρεῖ διὰ νὰ μανθᾶν ὅλα τὰ συμβαίνοντα ἐν Γαλλίᾳ, ἔνεκα τῶν πολιτικῶν παθῶν τὰ ὁποῖα συνετάρασαν τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ Ἄνδρέας Μωριλλιὰκ, ἰδιαιτέρος γραμματεὺς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, ἐρᾶται τῆς Δόρας, ἡ ὁποία ἦτο κόρη ἀγνῶν αἰσθημάτων καὶ ὕγιων ἀρχῶν, καὶ νυμφεύεται ταύτην παρὰ τὰς προτροπὰς τοῦ φίλου του Φαβρόλ βουλευτοῦ. Ἐνεκα τῶν γάμων ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς Ρώμην φέρων μετ' αὐτοῦ τοὺς προκαταρκτικούς ὄρους τῆς Ἰταλογαλλικῆς συνθήκης· τὸ ἔγγραφον δὲ τοῦτο τὸ διπλωματικὸν κατώρθωσε ὁ Φάντερ-Κράφτ διὰ τοῦ σπουδαιότερου τοῦ ὄργανου, τῆς Κομήσσης Ζήκας, καὶ ἐκλεψε. Τῆς κλοπῆς ταύτης ἔνοχον θεωρεῖ ὁ Μωριλλιὰκ τὴν σύζυγον τοῦ Δόραν, δι' ὃ κατόπιν βιαίας, πλὴν ὠραιότητος σκηνῆς μετὰ τῆς συζύγου

του Δόρας, ἀποφασίζει νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ καὶ αὐτὸς νὰ αυτοκτονήσῃ ἀξιοπρεπῶς μαγρό-μενος ὑπὲρ τῆς Γαλλίας. Ὁ φίλος του Φαβρόλ ἐπιθετικῶς ἀνακαλύπτει τὸν ἔνοχον τῆς κλοπῆς, τὴν Κομήσσαν Ζήκας, καὶ οὕτω ἀποκαθίσταται ἡ οἰκογενειακὴ τάξις καὶ ὁ Μωριλλιὰκ λαμβάνει καὶ πάλιν τὴν σύζυγον του.

Αὕτη ἐν ὀλίγοις ἡ ὑπόθεσις τοῦ πολιτικοῦ τοῦτου δράματος.

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε ἐκ τῆς σχολῆς τῶν μυθιστορικῶν ἔργων, καθ' ἃ καὶ πλείστα ὄσα πρόσωπα παρουσιάζονται ἀπὸ σκηνῆς καὶ ἡ παρακολούθησις αὐτῶν εἶνε κοπιώδης. Τὸ δράμα θὰ ἦτο ὠραιότερον ἂν ἠδύναντο αἱ δύο πρῶται πράξεις νὰ ἀποτελέσουν μίαν, ἵνα εἰσάγεται οὕτω ὁ ἀκροατὴς ταχύτερον εἰς τὴν δράσιν. Ἐνεκα τῶν πολλῶν περικοπῶν, ἃς ὁ θίασος ἐπέφερεν, καθίσταται πολὺ δύσκολον νὰ παρακολουθήσῃ τις τὴν ὑπόθεσιν του, ἀφ' οὗ ἐν πολλοῖς πολλὰ μένουσι τὰ κενὰ καὶ δυσεξήγητα. Ἐν τούτοις ἐν τῇ ἐκτελέσει σημειοὶ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ὁ θίασος.

Φάων

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Θέατρον Τόδα

«Θίασος κ. Αικατερίνης Βερῶνῃ»

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἔκαμεν ἑναρξιν τῶν παραστάσεων τοῦ θίασος τῆς κ. Βερῶνῃ μετὰ τὴν «Μάγδα» τοῦ Σούδερμαν.

Τὴν Μάγδα ὑπεδύθη ἡ κ. Βερῶνῃ μετὰ λαμπρῶς ἐπιτυχίας καὶ μεγάλης καλαισθητικῆς δυνάμεως. Ἡ εἰσόδος τῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἐναγωνίως τὴν ἀνέμενον πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, ἦτο λίαν ἐπιτυχῆς καὶ ψυχολογικωτάτη. Εἰς ὅλας τὰς σκηνὰς τοῦ ἔργου ἔπαιξε μὲ πολλὴν δυνάμιν καὶ τέχνην μεγάλην. Εἰς τὴν σκηνὴν τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Κέλλερ διαμάχης (πρᾶξ γ') ἐξήρθη εἰς μέγα ὕψος. Ἐκεῖ ἀνδείξεεν ὅλον τῆς τὸ μεγαλεῖον.

Τὸν Σβάρτσε ὑπεδύθη ὁ Πεζοδρόμος· ἔπαιξεν ἀρετὰ καλὰ, θὰ ἔπαιξε δὲ πολὺ καλλίτερα, ἂν ἐκάλυπεν ὀλίγον τὸν τόνον τῆς φωνῆς του. Ὡς τύπος ἀποστράτου ἀντισυνταγματάρχου ἦτο πολὺ καλός.

Τὴν Μαριάν ὑπεδύθη ἡ δις Σμαράγδα Βερῶνῃ· ἔπαιξε καλὰ, θὰ ἔπαιξε δὲ καλλίτερα, ἂν ἔδειδε περισσώτερον ζῶν καὶ μεγαλεῖον λεπτότητα καὶ χάριν εἰς τὸ μέρος τῆς. Τὴν Λυγούσταν ὑπεδύθη ἡ κ. Κυριακίδου· ἔπαιξεν ἀρετὰ καλὰ μὲ περισσώτερον ζῶν καὶ νεῦρα καὶ μεγαλεῖτερον σοβαρότητα καὶ δυνάμιν θὰ ἔπαιξε καλλίτερα. Καλὸν θὰ ἦτο ἂν ἡ ἀμφίεσις τῆς ἦτο σοβαρότερα, νὰ ἔλειπε δὲ τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς μαῦρον μανδύλιον, διότι δὲν εἶνε πλέον τῆς ἐποχῆς καὶ ὃς εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν.

Τὴν Φραγκίσκαν ὑπεδύθη ἡ κ. Λοράνδου· ἔπαιξε πολὺ καλὰ· ἂν κατόρθωνε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡρεμώτερον, χαρακτηριστικὸς φύσει ταραχώδους, καὶ νὰ περιώριζεν ὀλίγον τοὺς ἀκκισμούς καὶ τὰς χειρνομίας τῆς, θὰ ἔπαιξε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν. Ἄς καταβληθῇ λοιπὸν πᾶσα πρὸς τοῦτο προσπάθεια.

Τὸν Μὰξ ὑπεδύθη ὁ Βεάκης κρατήσας τὸ μέρος του· ἀρετὴ ἐπιτήδευσις παρετηρήθη εἰς ὅλας τὸς σκηνικὰς κινήσεις καὶ περιορισμὸς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν· τοῦ ἔλειπε δὲ τὸ θάρρος. Καλὸν εἶνε νὰ καταβάλλεται καὶ κάποια ἐπιμέλεια καὶ φροντίς διὰ τὴν κατάλληλον ἀμφίεσιν.

Τὸν Χέφτερτιχ ὑπεδύθη ὁ Λοράνδος ἀρετὰ καλὰ· εἰς τὴν μετὰ τῆς Μάγδας συζήτησιν (πρᾶξ γ') χρειάζεται μεγάλη δύ-

ναμις διαλεκτικὴ καὶ πειστικότης. Καλὸν εἶνε νὰ ζυρίσῃ τὸν μύστακά του, διότι ἡ ἐπικάλυψις αὐτοῦ διὰ πάστας παραμορφώνει τὸ πρόσωπον καὶ ἐμποδίζει φοβερὰ τὴν ἐκφρασιν, τὴν ἀπαγγέλιαν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν.

Τὸν Κέλλερ ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ πολλὴν δυνάμιν καὶ τέχνην μεγάλην εἰς ὅλας τὰς σκηνὰς· τελεῖα ἐξωτερικεύσεις τῶν συνεχόντων τὴν καρδίαν τοῦ παθῶν. Καὶ ἡ καλαισθητικὴ του δυνάμις πολὺ μεγάλη.

Τὸν Κλέμπε ὑπεδύθη ὁ Τσουκάτος πολὺ καλὰ. Τὸν Μπέμμαν ὁ Θεσεύς. Τὴν Θερεσίαν ἡ κ. Ἀδριοπούλου καὶ τὸν Πέτρον ὁ Χαλκιόπουλος.

Ἐν γένει ἡ παράστασις διεξήχθη κανονικώτατα καὶ μετὰ περισσῆς ἐπιμέλειας.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη ἡ «Ἀδριανὴ Λεκουβέρ» μία ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐπιτυχίας τῆς κ. Βερῶνῃ.

Τὴν Ἀδριανὴν ὑπεδύθη, ὡς πάντοτε, ἡ κ. Βερῶνῃ, τὸν Μισσονὲ ὁ Πετρίδης καὶ τὸν Μαυρίκιον ὁ Γεννάδης.

Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦτου δὲν γράφομεν, διότι τὴν ἐσπέραν ταύτην κατήλθομεν εἰς Πειραιᾶ καὶ παρακολούθησαμεν τὸν θίασον τοῦ κ. Ἀλεξιάδου.

Τὴν Τρίτην ἐπαίχθη τὸ «Ταξίδι τοῦ Περισῶν» περὶ ἀπρακτοῦ κωμῶδιᾳ τοῦ Λαμπίς.

Τὸν Περισῶν ὑπεδύθη ὁ καὶ διαπλάσας αὐτὸν Σταματόπουλος· ἔπαιξε μὲ πολλὴν δυνάμιν καὶ τέχνην μεγάλην καὶ φυσικότητα, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ οὐδαμῶς ἡ παραμικρὰ ἐπιτήδευσις ἢ ὑπερβολή. Ἡ ὄψις του, καθ' ἣν στιγμὴν τὸν φέρουσιν λιθόθυμον καὶ ὄντα μολλωπισμένον, ὡς ἐκ τῆς πτώσεως, ἦν ὑφίσταται ἐκ τοῦ ἵππου του, εἶνε ἐξοχος· τελεῖα ἀπεικόνισις λιθοθύμου ἀνθρώπου. Καὶ ὅλοι ἐν γένει αἱ σκηνικαὶ του κινήσεις, ὡς ὁ τρόπος τῆς ἐπιδείξεως τῶν κάτωθι τοῦ ἐπανωφορίου του κρεμαμένον δύο σπαθίων κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς μονομαχίας, καὶ ὅλοι οἱ μορφοσμοὶ του ἐκτελοῦνται μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐντὸς τῶν ὥρων τῆς φυσικότητος.

Τὴν Κυρίαν Περισῶν ὑπεδύθη ἡ κ. Λοράνδου· ἔπαιξεν ἀρετὰ καλὰ.

Τὴν Ἐρριέτην ὑπεδύθη ἡ δις Σμαράγδα Βερῶνῃ καλὰ. Μὲ περισσώτερον ἀφέλειαν καὶ χάριν καὶ ζῶν θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερα.

Τὸν Δανιὴλ Σαβαρὺ ὑπεδύθη ὁ Τσουκάς κρατήσας μόνον τὸ μέρος του διότι τοῦτο δὲν ἦτο τοῦ χαρακτήρος του. Ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ δὴ ὅταν ἐκτελῇ τὸ μέρος του καλὸν εἶνε νὰ μὴ προσέχῃ εἰς ὅ,τι γίνεσθαι εἰς τὰ παρασκήνια, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθῇ τὸ μέρος του καὶ ὅχι νὰ διακόπῃ αὐτὸ διὰ νὰ ἐπιτιμήσῃ τοὺς ἔσωθεν εὐρισκομένους· τοῦτο εἶνε ἄλλου ἔργον. Ἐπίσης ὅταν τὸν φέρουν λιθόθυμον νὰ φροντίξῃ περισσώτερον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκτελέσεως καὶ ὅχι διὰ τὰ ἐνδύματά του· μερικαὶ σπαγόνες ὕδατος πεσοῦσαι ὅλως ἀκουσίως ἐπ' αὐτοῦ δὲν θὰ κατέστρεφον τὰ ἐνδύματά του, ὥστε νὰ προτιμήσῃ νὰ καταστρέψῃ τὴν σκηνὴν ταύτην. Ἐληθσμῶνῃς, φαίνεται, τί ὑπεκρίνετο, συνῆλθεν, ἐσηκώθη ἀμέσως καὶ ἤρχισεν ἐπιτιμῶν τὸν κομίσαντα τὸ ὕδωρ ὑπὲρ τὴν καὶ καθαρίζομενος διὰ τοῦ μανδύλιου του· κατόπιν ἐλιποθύμησε πάλιν διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν παράστασιν! Πλὴν τούτων χρειάζεται καὶ περισσώτερα μελέτη διὰ νὰ μὴ λέγῃ ἀσυνάρτητα πράγματα καὶ γελᾷ εἰς βᾶρος του τὸ κοινόν.

Τὸν Ἀρμάνδον ὑπεδύθη ὁ Λοράνδος κρατήσας τὸ μέρος του· τὸ μέρος τοῦτο, ὡς καὶ τὸ τοῦ Δανιὴλ, θέλει μπριλάντες ἠθοποιούς. Ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ τρώγῃ καὶ ὀλίγον καὶ ὄχι νὰ φεύγῃ χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ κἂν τὸ φαγητόν του. Ἐπι δεῖ νὰ ποικίλλῃ τὰς σκηνικὰς του κινήσεις καὶ τὸν τόνον τῆς φωνῆς του.

Τὸν ταγματάρχον ὑπεδύθη ὁ Κυριακίδης· ἦτο ἡ πρῶτη ἐν Ἀθῆναις ἀπὸ σκηνῆς

εμφάνισις του παρ' ἄλιν τὴν ἀναπόφευκτον συγκίνησιν εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις ἔπαιξε μὲ παρά πολλὴν ἐπιτυχίαν· καὶ ὡς τύπος ἦτο πολὺ καλός. Διατί δὲν πίνει τὸ ποτόν, τὸ ὁποῖον ζητεῖ καὶ διὰ τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον; | Καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν τὸ λέγῃ ὁ συγγραφεὺς! πρέπει νὰ γίνεταί, διότι ἄλλως δὲν δικαιολογεῖται ποσῶς ἢ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εἰσοδός του.

Τὸν Μαγρόριον ὑπεδύθη ὁ Θησεύς καλὰ ὡς τύπος ἦτο πολὺ καλός.

— Τὸν ξενοδόχον ὑπεδύθη ὁ Βαλαῆς, τὸν Ἰωάννην, ὑπὲρ τὴν τοῦ Περισσῶν, ὁ Βεῆκης, τὸν εἰσιτηριολῶλην ὁ Τσαλίκης, τὸν σιδηροδρομικὸν ὑπάλληλον ὁ Καλκιοπούλου, τὸν ἀγροφόρον ὁ Αὐγερινός, τὴν βιβλιοπώλιδα ἢ κ. Ἀνδρεοπούλου, τὰς ταξειδιώτιδας αἰ κ. Κυριακίδου καὶ Γαλάνη καὶ τὸν ταξειδιώτην ὁ Δελενάδος.

— Τὴν Τετάρτην ἐπανελήφθη «Τὸ ταξειδι τοῦ Περισσῶν».

— Τὴν Πέμπτην ἐπαίχθη τὸ πρῶτον ἀπὸ Ἑλληνικῆς σκηνῆς τὸ πεντάπρακτον δράμα τοῦ Σαρδοῦ ἢ «Δόρα ἢ κατάσκοπος».

— Περὶ τοῦ ἔργου εἰς ἄλλην στήλην.

— Τὸν Μωριλλιὰν ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης μετὰ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ ὑπέροχον δύναμιν καὶ τέχνην μεγάλην, καταπλήσσοσαν καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς φυσικότητος. Εἰς τὴν μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Τέκλη σκηνῆν (πρᾶξις γ') καθ' ἣν ὁ Τέκλης, μόλις ἐξεληθὼν τῶν φυλακῶν, διηγεῖται εἰς τὸν Μωριλλιὰν τὰ τῆς φυλακίσεώς του καὶ ὀνομάζει ὡς καταδόσαντα αὐτὸν τὴν Δόραν, ἀγνοῶν τὴν σύζευξιν αὐτῆς μετὰ τοῦ Μωριλλιὰν, ὡς καὶ εἰς τὴν μεταξύ τοῦ Μωριλλιὰν καὶ τῆς Δόρας σκηνῆν (πρᾶξις δ') ἐξήθη εἰς ὕψη καλλιτεχνικὰ δυσθεώρητα. Ἀνεδείχθη ἠθοποιὸς πρώτης γραμμῆς. Τὰ διάφορα πάθη τὰ συχλονοῦντα τὴν ψυχὴν του ἐξωγραφίζοντο ζωηρότατα καὶ τελειῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου του, αἰ δὲ μεταπτώσεις του ἀπὸ τοῦ ἑνὸς πάθους εἰς τὸ ἕτερον ἦσαν φυσικώτατα. Καὶ ὑπὸ καλαισθητικῆν ἐποψίν ἀνεδείχθη ὑπέροχος.

— Τὸν Φαβρόλ ὑπεδύθη ὁ Πεζόδρομος μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ ἀρκετὴν δύναμιν καὶ τέχνην (πρᾶξις γ' καὶ δ') καὶ μετὰ πολλῆς χάριτος (πρᾶξις ε') καθ' ἣν ἀνακαλύπτει τὴν Ζήκαν.

— Τὸν Φάν τερ-Κράφτ ὑπεδύθη ὁ Τσοῦκας μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ ἀρκετὴν δύναμιν καὶ τέχνην ἀποδώσας πολὺ καλὰ τὸν τύπον τοῦ διαφορέως αὐτοῦ. Ἐὰν φροντίση νὰ μελετᾷ καλὰ τὰ μέρη του, ὥστε νὰ μὴ δυσκολεῖται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, θὰ παίξῃ καλλίτερα. Καθ' ἣν στιγμὴν ἢ Ζήκα τοῦ λέγει ὅτι τῆς «προεἶνεὶ φρίκην», ἔμμενεν ἀπαθὴς καὶ τὴν παρετήρει.

— Τὸν Τουπὲν ὑπεδύθη ὁ Σταματόπουλος πολὺ καλὰ.

— Τὸν Τέκλην ὑπεδύθη ὁ Λοράνδος καλὰ ἄς προσπαθήσῃ νὰ καλλύνη τὸν τόνον τῆς φωνῆς του καὶ τὰς σκηνικὰς του κινήσεις καὶ θὰ παίξῃ πολὺ καλλίτερα.

— Τὸν Στραμῖο ὑπεδύθη ὁ Θησεύς κρατήσας τὸ μέρος του· ἢ ἔξοδός του, καθ' ἣν στιγμὴν τὸν ἐκδιώκει ἢ Δόρα, εἶνε πολὺ ἐπιτυχής.

— Τὴν Μαρκησιαν ὑπεδύθη ἢ κ. Λοράνδου μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ τέχνην, ἀποδώσας ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τὰ συνέχοντα τὴν καρδίαν τῆς πάθη· δὲν κατώρθωσε μόνον νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς γεροντικὸν τύπον.

— Τὴν Δόραν ὑπεδύθη ἢ κ. Αἰκᾶτ. Βερώνη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας· μετὰ πόσης χάριτος εἰσέρχεται πηδῶσα εἰς τὴν σκηνὴν (πρᾶξις α') ζητοῦσα τὴν μίαν παντόφλαν τῆς καὶ πόσον μεταβάλλεται ὑστερον· τριχυμῖα ὀλόκληρος. «Ὅλα τὰ λαμβάνοντα χώραν γεγονότα τὰ πλημυροῦντα ἀπὸ ψυχῆν, ἀπὸ ἀηδίας, ἀπὸ ἀπέχθειαν κλπ. τὴν ψυχὴν τῆς ἐξωγραφίζοντο ζωηρότατα καὶ τελειῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Εἰς τὴν μεταξύ αὐ-

τῆς καὶ τοῦ Μωριλλιὰν σκηνῆν (πρᾶξις δ') παίζει μὲ ὑπέροχον δύναμιν, αἰ δὲ συνεχεῖς μεταπτώσεις τῆς αἰ ἀντιθέτως ἀνάλογοι, ἦσαν φυσικώτατοι.

— Τὴν Ζήκαν ὑπεδύθη ἢ κ. Σμαράγδα Βερώνη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ ἀρκετὴν δύναμιν καὶ τέχνην ἀποδώσας καλῶς τὸν τύπον τῆς ἀντιζήλου καὶ κατασκόπου γυναικός.

— Τὴν Πριγκίπισσαν ὑπεδύθη ἢ κ. Κυριακίδου μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ χάριν καὶ μὲ ἀρκετὴν δύναμιν.

— Τὴν Μιόναν, θαλαμηπόλον, ὑπεδύθη ἢ κ. Ἀνδρεοπούλου ἀρκετὰ καλὰ ἄς διορθώσῃ ὀλίγον τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς.

— Τοὺς Λάρτιγκ, Μπουσιάν κλπ. ὑπεδύθησαν οἱ Βαλαῆς, Αὐγερινός καὶ Δελενάδος.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐγένετο ἢ δευτέρα διδασκαλία τῆς «Δόρας», καὶ γῆρας ἢ τρίτη διδασκαλία.

Θέατρον Βαριετῆ

«Θιάσος Ε. Παντοπούλου»

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη «Τὸ Οἰκοτροφεῖον Σχέλλερ». Τὴν Τρίτην ὁ «Δικαστής». Τὴν Τετάρτην ἢ «Χιονάτη μας». Τὴν Πέμπτην ἢ «Χιονάτη μας». Χθὲς ἢ «Χιονάτη μας».

Θέατρον Νεαπόλεως

«Ἐταιρία Ἑλλήνων ἠθοποιῶν»

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη «ἢ Ζηλιάρα». Τὴν Δευτέραν «ἢ Κακοκεφαλιά». Τὴν Τετάρτην «τὸ Στοίχημα». Τὴν Πέμπτην «τὸ Στοίχημα». Τὴν Παρασκευὴν «ἢ Ζηλιάρα» Χθὲς «τὸ Στοίχημα».

Θέατρον Ἀλάμπρα—Μανέα

«Ἰταλικὸς θιάσος Βουκιλιῶν Savanna»

Καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ὁ θιάσος οὗτος ἔπαιξε διαφόρους ζαρζουέλας καὶ κωμωδίας μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἐπίσης τὸ ζεῦγος Savanna ἔλαμψε διαφόρους λαμπρὰς διωδίας ἐπαναλαβάνον τὰς ἐν τῷ μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων τῶν θεατῶν. Ἐτι δὲ ἢ Blanche Norab ἔψαλλε διάφορα ἄσματα καταθέλασα διὰ τῆς λαμπρᾶς ἐκτελέσεως καὶ τοῦ κάλλους τῆς τοῦς πλημυροῦντας τὴν πλατεῖαν θεατᾶς. Τὸ ρεκόρ ὁμοῦς τῆς ἐπιτυχίας παρουσιάζουν καθ' ἑκάστην οἱ μικροὶ Norab μὲ τὰ ὀραῖά τους ντουέτα καὶ τὰ κωμικά τους παίγνια, τὰ ὁποῖα πλαισιοῖ τὸ κάλλος καὶ ἢ χάρις τῆς δος Norab. Τέλος ὁ θαυμασιὸς χορὸς τῆς Σερπεντίνης καὶ ὁ κινηματογράφος μὲ τὰς γιλίας του νύκτας καὶ μίαν ἡμέραν, τὸν πόλεμον τοῦ Τράνσβαλ κλπ. κλπ.

— Καθ' ἑκάστην ἑσπέραν ἢ πλατεῖα τοῦ θεάτρου τούτου πληροῦται ἀσφυκτικώτατα θεατῶν, πάντες δὲ φεύγουν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ὅλην παράστασιν.

Ἡ Τσιμπίδα

Θέατρον Διονυσιάδου Πειραιῶς

«Θιάσος Ἀλεξιάδου»

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν ἐν Πειραιεῖ τὸ τετράπρακτον comedie τοῦ Σαρδοῦ «Ἠοιοὺς βάζωμε στὰ σπήτια μας».

— Τὸν Ἀγκάλην ὑπεδύθη ὁ Βεντούρας· ἔπαιξε πολὺ καλὰ, θὰ ἔπαιξε δὲ καλλίτερα ἐὰν ἔλειπεν ἢ ἀένας κινήσεις καὶ κύρτωσις τοῦ σώματός του, διότι οὔτε ἢ ἡλικία τοῦ Ἀγκάλη εἶναι τόσον μεγάλη, οὔτε ὁ καθημερινός του βίος κακός διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ σταθῇ εὐθυτηνὴς καὶ ζωηρός. Ἐχρειαζέτο καὶ περισσοτέρα μελέτη.

— Τὴν Εὐάν ὑπεδύθη ἢ κ. Κοντοπούλου· ἔπαιξε ἀρκετὰ καλὰ καὶ μὲ ἀρκετὴν δύναμιν. Τῆς ἔλειπε μόνον ἢ λεπτότης ἐκείνη καὶ ἢ χάρις ἢ ἀπαυτομένη διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν ἔρωτα.

— Τὴν Νίναν ὑπεδύθη ἢ κ. Χατζηχρήστου·

ἔπαιξε καλὰ, θὰ ἔπαιξε δὲ καλλίτερα ἐὰν τὴν ἔκαμιν ὀλιγώτερον ζωηρὰν.

— Τὸν Νίκον ὑπεδύθη ὁ Γεωργιάδης· ἢ ἔκφρασις του πολὺ γλυκεῖα καὶ συμπαθὴς, ὡς καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ἀλλ' ἢ ἐκτέλεσις τοῦ μέρους του ἀνευ ζωῆς καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς συστάσεως τῶν μυῶν τοῦ προσώπου του καὶ ἐκδηλώσεως τῶν συνεχόντων τὴν καρδίαν του παθῶν καὶ ἢ κατὰ τὴν σκηνὴν μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς Εὐας.

— Τὸν Σκληρὸν ὑπεδύθη ὁ Κοντόπουλος μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ τέχνην, ἀποδώσας καλῶς τὸν ἔρωτα καὶ εὐφυῆ χαρακτήρα τοῦ δαιμονίου αὐτοῦ ἱατροῦ.

— Τὸν Λερὸν ὑπεδύθη ὁ Παντόπουλος μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας· ἔπαιξε μὲ δύναμιν καὶ τέχνην. Ἐκφρασις τοῦ προσώπου του καὶ οἱ ἀκίμοι του ἦσαν λίαν ἐπιτυχεῖς.

— Τὸν Ἀγγελὸν ὑπεδύθη ὁ Χατζηχρήστος· ἔπαιξε καλὰ, θὰ ἔπαιξε δὲ καλλίτερα ἐὰν ἔλειπον αἱ ὑπερβολαὶ καὶ τινες χειρονομίαι, ὡς ἐκείναι μετὰ τῆς Ζηνῆς, ὅταν εἶνε ἐξηλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ὅπως συνέβη ἀπὸ τὴν ζάλην τὴν προσελθούσαν ἐξ ἐνὸς σιγάρου.

— Τὸ Ἀμπελάκην ὑπεδύθη ὁ Γαβαθιώτης· ἔπαιξε καλὰ, θὰ ἔπαιξε δὲ καλλίτερα ἐὰν ἦτο ἡρεμώτερος, μετριώτερος καὶ φυσικώτερος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μέρους του.

— Τὴν κ. Ἀμπελάκη ὑπεδύθη ἢ κ. Παντοπούλου· ἔπαιξε ἀρκετὰ καλὰ τῆς συνιστώμεν μόνον νὰ μὴ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς φράσεις τῶν ἄλλων, οὔτε νὰ λέγῃ ἀδιακόπως λόγια ἔξω ἀπὸ τὸ μέρος τῆς.

— Τὸν Ἀβδουλάχ ὑπεδύθη ὁ Βενιέρης· ἐξέτελεσε τὸ μέρος του πολὺ καλὰ, ἀλλὰ διὰ νὰ εἴμεθα εὐλιχνεῖς, δὲν τοῦ στέκει τὸ μέρος τούτου.

— Τὴν Ζηνὴν ὑπεδύθη ἢ κ. Θεοδώρου πολὺ καλὰ.

— Τὸν κηπουρὸν ὁ Ταμπακόπουλος καὶ τὸν μάρτυρα ὁ Ζανάτος.

— Τὴν παράστασιν τὴν παρελθούσαν ἡμερᾶν κατελθόντες ἐπὶ τούτῳ εἰς Πειραιᾶ.

Ἡ Τσιμπίδα

Τὴν Τρίτην ἐπαίχθη ἢ «Μάγδα». Τὴν Πέμπτην ἐπαίχθη ὁ «Σιδηροδρομικὸς Ἐπιθεωρητής», τρίπρακτος κωμῶδια τοῦ Bisson. Τὸν Γεώργιον Γοδεφροῦ ὑπεδύθη ὁ Παντόπουλος μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ χάριτος· ἔπαιξε μὲ ἀρκετὴν δύναμιν καὶ τέχνην. Τὴν Λουκιανὸν ὑπεδύθη ἢ κ. Κοντοπούλου μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ ἐλευθερίας· τὸ πάθος τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς φιλαρεσκειᾶς καὶ ἢ ἰδέα τῆς ἐξαπατήσεως τοῦ συζύγου τῆς ἐξωγραφίζοντο ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. Τὸν Ἀλφρέδον Γοδεφροῦ ὑπεδύθη ὁ Κοντόπουλος· ἔπαιξε ἀρκετὰ καλὰ καὶ μετὰ πολλῆς αἰσθηματικότητος καὶ καλαισθητικότητος. Τὸν Μονπεπίνον ὑπεδύθη ὁ Χατζηχρήστος μετὰ πολλῆς φυσικότητος. Τὴν Μονπεπίνου ὑπεδύθη ἢ κ. Παντοπούλου παίξας μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ διαπλάσας καλῶς τὸν τύπον τῆς φιλοπεριέργου καὶ ἰδιοτρόπου γραιίας. Τὸν Ραοῦλ Σαρακοστινὸν ὑπεδύθη ὁ Γαβαθιώτης μετ' ἀρκετῆς ἐπιτυχίας. Τὸν Καρβουνίδην ὁ Τσίντος πολὺ καλὰ.

Τὴν Καρβανίδου ὑπεδύθη ἢ κ. Γαβαθιώτου ἀρκετὰ καλὰ. Τὸν Λαμπουρίδην, διευθυντὴν τοῦ Σιδηροδρόμου, ὑπεδύθη ὁ Βενιέρης μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας. Τὴν Ἀγγελοῦ ὑπεδύθη ἢ κ. Γεωργιάδου καλὰ. Τὴν Ροζιάν ὑπεδύθη ἢ κ. Θεοδώρου μετ' ἐκτάκτου λεπτότητος καὶ χάριτος. Τὴν Ἰουλιαν ὑπεδύθη ἢ κ. Μελέ ἀρκετὰ καλὰ. Τὸν Φραγκίσκον ὁ Ταμπακόπουλος, εἰς ὃν συνιστῶμεν περισσώτερον θάρρος καὶ ζωὴν.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐπαίχθη ὁ «Κόμης Μοντεχρήστος» μὲ τὸν Βενιέρην, ὅστις παίξει λίαν ἐπιτυχῶς. Χθὲς ἐπαίχθη ἢ «Θεῖα τοῦ Καρόλου».

Πειραιεὺς

Φοῖβος

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ

Θέατρον «Παράδεισος» Πατρών
Θιάσος «Πρόοδος»

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ θιάσος «Πρόοδος» κατόπιν πομπώδους ρεκλάμας ἐδίδαξε διὰ πρώτην φοράν ἐνταῦθα τὸ δραματικὸν ἔργον τοῦ Βίβου «Ἡ Ἐρυθρὰ Τήβεννος». Δυστυχῶς ὁμοίως τὸ ἔργον αὐτὸ ὡς ἐκ τῶν ἀνιαρῶν σκηναῶν του καὶ τῶν κουραστικῶν πράξεών του δὲν ἤρρεσεν εἰς τοὺς θεατὰς, οἵτινες ἀσφυκτικῶς εἶχον καταλάβει τὴν πλατείαν καὶ τὴν Β' θέσιν τοῦ θεάτρου. Μάτην οἱ δυστυχεῖς ἠθοποιοὶ κατέβαλον ὑπερανθρώπους δυνάμεις, ὅπως κρατήσωσιν αὐτὸ, ἰδίως ἡ κ. Παρασκευοπούλου, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον. Τὸ ἔργον ἐπλήξε τοὺς θεατὰς τοσοῦτον ὥστε οὗτοι ἠγανάκτησαν κυριολεκτικῶς.

— Γενομένων ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ὁ θιάσος ἀνεκάλυψε καὶ ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν πρὸ πολλοῦ λαθόντα σύνταξιν «Δὸν Καίσαρα τοῦ Βαζάν», ἕνα ἐκ τῶν ἀρχαίων ρόλων τοῦ κ. Κοτοπούλη. Τὴν Μαριτάναν ὑπεδύθη ἡ κ. Παρασκευοπούλου, ἥτις πρὸ δεκαετίας εἶχε νὰ παίξῃ αὐτὴν κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἐνεθυμείτο οὔτε λέξιν. Τὸν Βασίλειά Κάρολον τῆς Ἰσπανίας ὑπεδύθη ὁ κ. Σαραμαντῆς μὲ πολλὴν τέχνην καὶ χάριν. Τὸν Δὸν Ἰωσήφ ὑπεκρίθη ὁ κ. Κουκουδάκης φοβερὰ ἀμελέτητος, καὶ τὸν Λαζαρίνον ὁ Νικολάου ἀρκετὰ καλά.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ὁ θιάσος ἀνεβίβασε τὴν ὠραίαν κωμωδίαν τοῦ Λαμπις «Ὁ μακαρίτης Τουπινέλ». Τὸν λοχαγὸν Κουρκοῦτην ὑπεδύθη ὁ Καντιώτης ἀρκετὰ καλά. Τὸν Ροδοζούμην ὁ Κουκουδάκης ἐπίσης καλὰ ἀλλ' ὀλίγον ὑπερβολικῶς. Τὴν Βαλεντίνην ἡ κ. Παρασκευοπούλου μὲ πολλὴν χάριν καὶ τέχνην ἀλλὰ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τῇ παρατηρήσωμεν νὰ μὴ σύρῃ τὰ ἐπιπλά δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ὡς ἐπραξε τοῦτο εἰς μίαν σκηνὴν τῆς γ' πράξεως σύρῃσα τὴν πολυθρόναν καὶ τοποθετοῦσα αὐτὴν οὕτως ὥστε νὰ ἔχῃ ἐστραμμένα τὰ νοῦτα πρὸς τὴν συνομιλοῦσαν μετ' αὐτῆς Ἀγγλικὴν καὶ ἰδίως σὲ ξένο σαλόνι. Τὴν Ἀγγλικὴν ὑπεδύθη ἡ δις Φανὴ Ἐλσερ μὲ ἀρκετὴν χάριν. Συνιστῶμεν εἰς αὐτὴν περισσότερὰ ἀφέλειαν καὶ θάρρος. Τὸν Σταχτοντέρην ὁ Πανταζῆς ἀρκετὰ καλά.

— Τὴν Πέμπτην ὁ θιάσος ἐδίδαξε τὴν ὠραιότατην φάρσάν τοῦ Μπισσῶν «Ὁ Σιδηροδρομικὸς Ἐπιθεωρητῆς». Τὴν Λουκιάν ὑπεδύθη ἡ κ. Παρασκευοπούλου διαπρέπουσα πάντοτε ὡς καὶ ἐν τῷ δράματι. Τὸν Γεωργίον Γοδεφρουᾶ ὁ Καντιώτης ἀρκετὰ καλά. Συνιστῶμεν εἰς αὐτὸν μεγαλειότεραν λεπτότητα καὶ πολλὴν δυνάμιν καὶ τέχνην εἰς τὴν σκηνὴν καθ' ἣν βλέπει τὰ πεθερικά του τῆς πρώτης του γυναίκος περὶ τῆς τραπέζης. Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶνε τὸ ζενιθ τῆς ὅλης κωμωδίας. Λοιπὸν μεγαλειωτέρα προσοχὴ. Τὸν Ἀλφρέδον Γοδεφρουᾶ ὑπεδύθη ὁ Κουκουδάκης ἐπιτυχῶς ἀλλὰ χρειάζεται περισσότερα γοργότης. Τὸν Μονπεπίνον ὁ Γεωργόπουλος μετὰ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας. Τὸν Λαμπουριδὴν ὁ Κοτοπούλης πολὺ καλά. Τὸν Σαρακοστινὸν ὁ Πανταζῆς πολὺ καλά. Τὸν Καρβουνιδὴν ὁ Πλέσσας ἐπίσης καλὰ. Τὴν Ροζίνα τὴν κόρην του ἡ δις Χρυσαῖς Ρενώ, ἀλλὰ ἄς λάβῃ καὶ αὕτη ὑπ' ὄψιν τῆς τᾶς συμβουλᾶς τᾶς ὁποίας δίδομεν καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐδίδη «Ἡ Λύρα τοῦ γέρω Νικόλα». Χθὲς «Ἡ Ψυχολόγη».

— Τὸ θεάτρον μας δὲν εἴμπορεῖ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τοὺς ἀφορήτους ἐξαματῆζήδες — λέγω ἀφορήτους, διότι οὔτε φόρον δὲν πληρώνουν — ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν αὐτῶν: Διέρχονται σοβαρῶς πρῶτοί πρῶτοί πρὸ τῶν θυρῶν καταλαμβάνουν πρῶτοί πρῶτοί τὰς θέσεις των οὐδέποτε γειροκατοῦν πρῶτοί ἀποδοκιμάζουν καὶ τελευταῖοι φεύγουν.

Πάτρα **Ἀχαιοὺς**

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Σμύρνη

Θέατρον Κορσιακὰ
«Θιάσος Ν. Καρδοβίλη»

Τὴν προπαραλθοῦσαν Τετάρτην ἀνεχώρησε διὰ Σμύρνην, ὅπως δώσει σειρὰν τακτικῶν παραστάσεων καθ' ὅλην τὴν θερινὴν περίοδον εἰς τὸ ἐκεῖ θεάτρον «Κορσιακὰ», ἀπαξ δὲ τῆς ἐβδομάδος εἰς τὸ «Παυσίλυπον» ὁ θιάσος τοῦ κ. Καρδοβίλη, ὅστις κατηρτίσθη οὕτω:

— Γυναῖκες: Ἀθηνᾶ Καρδοβίλη, Ζωὴ Δρακάκη, Δημητρακοπούλου, Ἀκακία Τσανταρλῆ, Στέλλα Δρακάκη καὶ Ἐλένη Κούρτελη.

— Ἄνδρες: Ν. Καρδοβίλης, Κ. Φιλιππίαιος, Ι. Δρακάκης, Δημητρακόπουλος, Ἰω. Τσανταρλῆς, Κ. Σαρρῆς καὶ Καρώνης.

— Τὸ δραματολόγιον τοῦ θιάσου τούτου περιλαμβάνει πλὴν τῶν γνωστῶν καὶ παλαιῶν ἔργων καὶ πολλὰ νέα ἔργα Ἑλλήνων συγγραφέων, ἐν οἷς τὴν «Κεφαλὴν τῆς Μεδούσης», «τοὺς Ψευτανθρώπους», «τὸ Πρόβλημα τοῦ γάμου», καὶ «τὴν Ἀθηναίαν», πρωτότυπα ἑλληνικὰ ἔργα τοῦ κ. Μιχ. Δασκαλάκη, μῆτω διδασθέντα ἀπὸ σκηνῆς, ὡς καὶ μεταφράσεις ξένων τοιούτων.

Χίος

Νέον Θέατρον Χίου

«Θιάσος Θ. Ποφάντη»

Τὴν προπαραλθοῦσαν Παρασκευὴν ἀνεχώρησεν διὰ Χίον ὁ ὑπὸ τὸν Θ. Ποφάντη θιάσος, ὅπως δώσῃ σειρὰν παραστάσεων καθ' ὅλην τὴν θερινὴν περίοδον εἰς τὸ ἐκεῖ νέον θεάτρον.

— Ὁ θιάσος οὗτος ἀπρητίσθη ἀπὸ τοὺς ἐξῆς ἠθοποιοῦς:

— Γυναῖκες: Δικατερίνη Χαϊλάζη, Ἐλένη Πλέσσα καὶ Βασιλικὴ Γεωργίου.

— Ἄνδρες: Θ. Ποφάντης, Β. Χαϊλάζης, Β. Γεωργίου, Διον. Πλέσσας καὶ Ζερβίδης.

— Εἰς τὸν θιάσον τούτον θὰ προστεθῶσι καὶ τινες ἠθοποιοὶ ἐν Χίῳ εὐρισκόμενοι.

— Τὸ δραματολόγιον τοῦ θιάσου τούτου περιλαμβάνει πλὴν τῶν γνωστῶν παλαιῶν ἔργων καὶ τινὰ νέα ἔργα τοῦ Ἑλλήνου συγγραφέως κ. Μιχ. Δασκαλάκη «Τοὺς Ψευτανθρώπους», «τὴν Κεφαλὴν τῆς Μεδούσης», «τὴν Χυλόπητα» καὶ τὸ «Κάτω τὰ καπέλλα».

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἀνεχώρησε διὰ Χίον καὶ ἡ ἠθοποιὸς κ. Ἀρτεμῖς Ζάμπου ὅπως ἐνόηθ' μὲ τὸν ἀναμενόμενον αὐτὴν θιάσον τοῦ κ. Ποφάντη ἡ κ. Ζάμπου, ἡ περιχλείουσα εἰς τὸ σπῆθος τῆς τὸ ἀληθὲς πῦρ τῆς τέχνης, θ' ἀποτελέσῃ τὴν κορυφὴν τοῦ θιάσου τούτου. Τῆς εὐχόμεθα κατευθύνει καὶ καλὴν ἐπάνοδον.

ΣΗΜΕΡΙΝΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Θέατρον Τσόχα

«Θιάσος κ. Αἰκατερίνης Βερώνης»

Ἀπόψε ἡ τετάρτη διδασκαλία τῆς «Δόρας».

— Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἡ «Μυλόπετρες» τοῦ Δημητρακοπούλου.

Θερινὸν Θέατρον Βαριετέ

«Θιάσος Ε. Παντοπούλου»

Ἀπόψε «Ἡ Χιονάτη μας».

Θέατρον Νεαπόλεως

«Ἐταιρίαι Ἑλλήνων ἠθοποιῶν»

Ἀπόψε ἡ «Κακοκεφαλί».

Ἰνδικὸν Ἱπποδρομίον

Δύο παραστάσεις μὲ διάφορα γυμνάσια.

Θέατρον Ἀλάμπρα — Μανέα

Ἴταλικὸς θιάσος Ποικιλῶν Cavanaugh»

Σήμερον δύο παραστάσεις: 5 καὶ 9 μ. μ. διάφοροι μονωδίαὶ καὶ διωδίαὶ ἡ ζαρούελα «Π Maestro di Scherma», χορὸς Σερπεντίνης καὶ κινηματογράφος.

Θέατρον Ἀϊθελ Φαρέα

«Ποικίλος θιάσος Ἀχιλ. Ἀτέσης»

Καθ' ἐκάστην ἑσπέραν μεγάλη ποικιλία διάφορα νοῦμερα ὑπὸ τοῦ Ἴταλικοῦ μπαλέτου ἐκ τεσσάρων μπαλαρίνων καὶ διάφοροι ἴταλικοὶ κωμωδία. Ὁ κωμικὸς Ἀχιλ. Ἀτέσης καὶ ἡ κ. Καρολίνα διασκορπίζου τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν γέλωτα εἰς τὸ πολυπληθὲς κοινόν, τὸ συρρέον καθ' ἐκάστην ἑσπέραν μὲ τὰς πεταχτὰς ἑλληνικὰς διωδίας των.

Θέατρον (Θηδεῖον) Φαρέα

«Θιάσος ἡ ἀδελφότης»

Ἀπόψε Ροβέρτος καὶ Διάβολος» δράμα μιμικόν. Ροβέρτος Ἰω. Κόκκας. Δούξ — Ἄγαπητός, Διάβολος — Ἐμμανουήλ.

Θέατρον Φαλίρου

«Γαλλικὸς θιάσος»

Ἀπόψε «Ἡ Κόρη τῆς Μαντάμ Ἀγκώ».

Θέατρον Διονυσιάδου Πειραιῶς

«Θιάσος Ἀλεξιάδοι»

Ἀπόψε «Ὁ Καπετάν-Γιακουμῆς».

Θέατρον Παράδεισος Πατρῶν

«Θιάσος Πρόοδος»

Ἀπόψε «Ἡ Φρόνη» μὲ τὴν κ. Παρασκευοπούλου καὶ Ὑπερίδην τὸν Σαραμαντῆν.

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

Π. Κουραβέλου καὶ Ν. Γιάνναρη

Ἦδὸς Ἀθηναῖς ἐναντι Δημαρχείου καὶ κάτωθι Μ. Θεάτρον

Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ ἠλεκτρικά, εἶδη ἤτοι κώδωνες, τηλέφωνα, ἀλεξικέραυνα, κλειθρα ἠλεκτρικά, ἱατρικαὶ μηχαναὶ, ἐργαλεῖα φυσικῆς καὶ τῶν βιομηχανῶν. Ἐγκαθίστανται σύματα μεμονωμένα, σύματα ἠλεκτρικοῦ φωτός. Ἐργατῖα ἡγυημένη. Τιμὰι συγκαταβατικά.

ΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΥΙΟΥ

Ἦδὸς Ἐρμού ἀρ. 124 παρὰ τῇ Καπνικαρέᾳ. Κατασκευάζονται ἐπὶ παραγγελίᾳ ΣΕΝΙΛΙΑ παντὸς σχήματος καὶ χρώματος διὰ γαρνίρισμα φορεμάτων καὶ ἐργοχειρῶν.

ΣΕΝΙΛΙΑ ἐγχώρια. ΣΕΝΙΛΙΑ τοῦ γούστου σας τέλεια, μόνον στοῦ ΓΕΡΩ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκετε.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

55. Πανεπιστημίου 55.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΙΛΩΝ

ΔΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

Προμηθευτοῦ τοῦ Βασιλέως

234—ΧΑΥΤΕΙΑ—234

ΑΛΕΞ. ΔΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ὁδοντοῖατρος

Ἦδὸς Ἀγάθωνος 5. — Ἀθήναι.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γεωργίου Α. Κλεώπα

9—Μπότσην—9